

Petőcz András

Aysa – egy évszázad regénye

Harminc nappal a háború után

– Nem, fiam – mondta, és a kezét a vállamra tapasztotta. – Én veled vagyok, nem velük. De te ezt nem tudhatod, mivel elvakult a szíved. Imádkozni fogok érted.

Camus

És megalázza magát az én népem, amely nevemről nevezetik, s könyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket.

Krónikák II. könyve, 7.14.

Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.

Lukács evangéliuma, 5.32.

Mondják, hogy a temetők soha nem változnak. Nem is tudom.

Lehet, hogy így van.

Megyek a temetőbe, ahogy régen is mentem. Viszek virágot a többiek sírjára. Mindazoknak a sírjára, akikkel valaha együtt voltam.

Meg valami italt is viszek. Hogy ne szomjazzanak.

Meg hogy érezzék, hogy valaki törődik velük.

Nézem, ahogy dolgozik a temető gondnoka. Éppen gyomlál.

Aztán takarít. A kirángatott füvet, gazt kis kupacokba rakja. Kis, takaros kupacokat formál, majd amikor elegendő kupacot készített, hoz egy szemeteslapátot, és mindet a vödörbe teszi.

Közben magyaráz.

Nem figyel rám, nem is érdekli, hogy ott vagyok, tehát csak magának mondja:

– Virágot kell tenni a halottaink sírjára. Mert a virág a *holttesteken nő ki*. És a halottak csak akkor nem haragszanak ránk, csak akkor lesznek nyugodtak, ha van rajtuk virág. Mert olyan a virág, nekik, a halottaknak, mint a fának a gyümölcs. *A virág a halál termése*. És olyankor, amikor már nem számít az élet, az emberi élet, olyankor legalább *ezt a termést*, ezt meg kell becsülni.

Ott állok, egészen közel hozzá. De nem foglalkozik velem.

Talán észre sem vett.

Adok neki egy műanyag flakonban vizet. Azt gondolom, hogy majd a sírok rendezéséhez vagy a virágok locsolásához fogja használni.

De ő csak leteszi a vízzel teli műanyag flakont arra a sírra, amin éppen dolgozik.
– Egy pohár víz – mondja. – Ennyi mindig legyen a síron, különösen annak a sírján, aki fontos a számunkra. Mert a lélek éjjel előbújik, és *szomjúhozik*. Igen, *szomjúhozik a lélek*. Ezt meg kell értenünk. Ha éjszaka felébrednek, mindig szomjasak. Kell tehát, hogy legyen valami idekészítve. Egy kis víz, gyümölcslé, ilyesmi. A víz a legjobb, de nagyon szeretik a narancslevet is. Egyszerűen, felébrednek, kibújnak a föld alól, és olyankor keresik az innivalójukat. Mondom, jó, ha van itt valami. Innivaló. Enni nem esznek. Csak szomjasak mindig. Örökké szomjasak. Ilyenek. Talán az emlékeik miatt szomjaznak annyira. Nem tudom. Ki tudná azt megmondani? Nincs senki, aki azt meg tudná pontosan mondani.

Nézem, ahogy dolgozik. Láthatóan ideges. De nem tudom, miért.

Aztán ismét megszólal:

– Dühít ez a rendetlenség. Ők is azt szeretik, ha rend van. Ez természetes. Mindenki a rendet szereti.

Hogy pontosan kik is az „ők”, nem tudom. Talán a „lelkek”, akik „megszomjaznak” éjszakánként.

– A rend a legfontosabb. Hogy legyen rend. Mondom, azt szeretik. Ha rend van, akkor nyugton hagyják az embert. De ha nincs rend, akkor már nem hagyják aludni. Tudja, milyen érzés az, ha nem hagyják aludni? Ha bejönnek magához éjszaka, ha felébresztik, ha beszélnek magához? Ha szórakoznak magával? Tudja, milyen az? Nagyon nyomasztó, higgycsúszó. Mert a halottak beszélgetnek az emberrel. Különösen, ha nincs rend. És ha ismertük egymást. Korábban. Mert ha ismertük egymást valamikor, akkor a halott lélek pont úgy beszél hozzám, mint akkoriban, amikor még élt. Az ilyen lelkek szórakoznak velem. Megtehetik, mert tudják, milyen is vagyok. Pontosan tudják, mik a gyengéim, mivel lehet engem felbosszantani. Könnyű nekik.

Folytatja a takarítást a sír körül. Ideges, kapkodó mozdulatokkal dolgozik.

– Csak akkor bosszantanak, ha nincs rend, vagy ha nincs mit inniük. Szóval, ha valami zavarja őket. Ezért is csinálom. A saját nyugalmamért. Ezért. Meg aztán ez a munkám. Valakinek ezt a munkát is el kell végezni. Nem igaz?

Tulajdonképpen szépen beszél. Tetszik mindaz, amit mond, pontosan, jól használja a szavakat, a kifejezéseket, nincs akcentusa sem. Azon az új nyelven beszél, amit a háború óta kötelező használnunk. Még a háború vége előtt, jóval, akkor vált ez az új nyelv általánossá. Most pedig, a háború vége után, magától értetődő, hogy ezt a nyelvet használja.

Vagy majdnem magától értetődő.

Emlékszem, hogy szidott az anyám, valamikor gyerekkoromban, hogy nem tudom a hivatalos állami nyelvet.

Azóta hány és hány nyelvet kellett megtanulnom.

Az elmúlt nyolcvanhat év alatt.

Voltam ebben a temetőben már fiatal lányként is. Akkor azért jöttem, hogy megkeressem az egykori barátnőm, Amélie sírját.

Most, nyolcvanhat éves öregasszonyként megint csak ezért jöttem.

És úgy tűnik, minden változatlan.

Nézem a műanyag flakonban a vizet. Szomjas vagyok.

És közben hallgatom a temető gondnokát. Ahogy magyaráz, akcentus nélkül, az új, állami nyelven.

Bár az egyik fülemre nem hallok, a másikra is csak gyengén, mégis értem minden szavát.

Szájáról különben is kiválóan olvasok.

Megszoktam már, hogy *hallani kell*, akkor is, ha nem hallok jól. Gyerekkorom óta, amióta megvolt az a merénylet, amiben meghalt az anyám, azóta így élek.

Meg lehet ezt szokni.

Ezt gondolom.

Közben segíték a temető gondnokának rendbe tenni a sírokat.

Mintegy két órát dolgozunk így.

Együtt.

Míntha mindig ezt csináltuk volna. Pucoljuk a gazt, műanyag flakonokban innivalót szolgálunk fel.

Van alkalmam megfigyelni, hogyan csinálja. Ül, vagy fekszik a földön, úgy dolgozik. Ha valamelyik kőlap körül befejezte a munkát, valami kapaszkodót keres, úgy tápáskodik fel, aztán a hóna alá kapja a mankóját, azzal megy tovább.

Talán harmincéves lehet. Férge, vékony, szakállas ember.

Pont olyan, mint az egykori tanítóm.

Nehezen állok fel a földről. Már elfáradtam. Még egészséges vagyok, amennyire egészséges lehetek az én koromban, de már nem nagyon akarok élni. Mindenki meghalt, aki a számomra fontos volt valaha.

Nem olyan sokára úgyis visszatérek, mondom magamban.

Végül is nyolcvanhat éves vagyok.

Ez azért nem semmi, ahogy mifelénk mondták. Valamikor.

Mármint az, hogy megéltem nyolcvanhat évet. Ezt azért nem hittem volna.

Hogy ennyit fogok élni.

Nem köszönök el a temető gondnokától. Nincs kedvem búcsúzkodni.

Csak éppen elindulok. Nagyon messze van innen a városközpont. Jó, ha fél óra alatt odaérek.

Sietnem kell. Félek, hogy rám esteledik.

Akkor leszek szabad, ha végiggondolom, hogyan is kerültem ide.

Erre a helyre.

Jelenleg egy zárt, szögesdróttal körülhatárolt táborban tartózkodom.

Azok hoztak ide, akik a barbárok ellen harcoltak.

Vagyis azok ellen, akiket barbároknak nevezett Amélie már akkor, amikor még csak gyerek voltam.

Amikor még csak gyerek voltam, mondom, régen volt, amikor még csak gyerek voltam, most már kortalan, kiszáradt vénasszony vagyok, néha szinte nem is tudom pontosan, mennyi idős, egyszerűen nem jut eszembe, olyankor csak legyintek, mintha azt mondanám, *nem is érdekes*.

Jelenleg jó dolgom van, nem vagyok felelős semmiért.

Igaz, hogy dolgozni itt is kell, ebben a táborban is, és hogy egyelőre még nem vagyok szabad, de enni például adnak, fekhelyem van, nem kell elszámolnom senkinek, gondtalanul telnek hétköznapjaim. Azok a napok, amik még előttem vannak. Még előttem vannak, hogy aztán végre nyugodtan befejezhessem mindazt, ami voltam.

Mondhatnám azt tehát, hogy boldog vagyok.

Persze, nem vagyok boldog. Egy ismeretlen ország ismeretlen területén, egy barakkban lakom, és várom, hogy kiszabaduljak végre. Várom, hogy lezáruljon a vizsgálat ellenem, és elengedjenek, hogy élhessem azokat a bizonyos mindennapjaimat, *az életemet*, mondom, azt az időt, ami még hátravan.

Ha egyáltalán elengednek.

Majdnem egy hónapja vagyok ebben a táborban. Pontosán huszonöt napja.

Nem tudom megmondani, mert azt nem számoltam, hogy hányadik tábor ez, ahol vagyok, azóta, hogy a barbárok elhoztak M.-ből, a tengerparti városból. És azt sem tudom, hány év is telt el azóta, hogy táborról táborra járok.

Csak azt tudom, hogy ebben a táborban majdnem egy hónapja vagyok. Mert amióta idehoztak a barbárok ellen harcoló katonák, azóta lelkiismeretesen számolom a napokat. Azt remélem, hogy egyszer valóban szabad lehetek.

A barbárok, ahogy Amélie nevezte az idegeneket, vagy a fekete ruhás fegyveresek, ahogy Barbara vagy Rebeka hívta őket, vagy az *idegen katonák*, ahogy én szoktam őket magamban említeni, *elvesztették a háborút*.

Ezek a katonák, akik idehoztak, talán a felszabadítóim lesznek, ha lezárul a vizsgálat, és tényleg elengednek, ahogyan ígérik.

Most tehát számolom a napokat.

Nem nehéz számolni a napokat.

Amikor lefekszem aludni, akkor ér véget a nap. Akkor sötét van, hűvös, és az ór a barakkban leoltja a villanyt. Amikor leoltja, akkor már a fekhelyen kell lennünk.

A priccsen.

Nem lehet az órrel vitatkozni, aki vitatkozik vele, az könnyen büntetést kap.

A büntetés sokféle lehet. Lehet ételmegvonás. Lehet magánzárka, lehet sötét-kamra. Attól is függ, milyen súlyú engedetlenséget követtél el, meg attól is függ, hogy visszaeső vagy-e.

Már én is kaptam büntetést. Egyszer. Akkor, amikor még újonc voltam itt, ebben a táborban. És mindenáron vissza akartam szerezni az öregembertől kapott kéziratot.

Mert ezek, akik talán a szabadítóim lesznek, rögtön elvették az öregember kéziratát.

Egyébként büntetést a korábbi táborokban is mindig kaptam. Vagy nem mindig, de néha-néha. És az veszélyesebb volt, mint itt, ebben a táborban. Mert azokban a táborokban, a korábbiakban, könnyen kivégezték a foglyokat.

És túlzottan is sok halált láttam ahhoz, hogy ne féjlek.

Szóval itt, ebben a táborban történt, hogy mindenáron vissza akartam szerezni az öregembertől kapott kéziratot. És akkor engedély nélkül bementem a tábor parancsnokságának épületébe. És a portán, az ügyeletes tisztől azt követeltem, hogy adják vissza, ami az enyém.

Amit elvettek tőlem.

Akkor megbüntettek.

Megbilincseltek, aztán magánzárkába tettek. És kevesebb ételt is kaptam, mondván, hogy úgysem dolgozom.

Csak két napot voltam magánzárkában, az nem a világ, de azért nem volt jó. Két napig senkihez sem tudtam szólni.

Olyankor, ha senkihez sem tudsz szólni, elfárad az ember. Mentálisan. Nem működik az ember agya. Nem lát ki a fejből.

Aztán kiengedtek a magánzárkából. És értésemre adták, hogy nem kapom vissza az öregember kéziratát. Egészen addig, amíg ki nem engednek a táborból.

És akkor elkezdtem végiggondolni, hogyan is volt ez az egész.

Hogy táborról táborra vittek.

Arra emlékszem, pontosan emlékszem, hogy megérkeztek M. városába a barbár fegyveresek. Akik még nem is azok a fekete ruhás barbárok voltak, akiknél aztán évtizedekig raboskodtam. Ezek a barbárok, meg azok a barbárok még egymással is harcban álltak.

Mondhatom, ez az egész nagyon is bonyolult volt. Hogy ki is háborúzott, kivel.

Mindenesetre tény, hogy akkor kezdődött minden. Amikor megérkeztek M. városába az idegen fegyveresek. Az az időszak, azok a hosszú évek, amikor fogoly voltam, végül is a barbárok foglya.

Már vártam az idegeneket ott, M. városában.

Vagyis a tengerparton.

Már mindenki várta őket. Annyira féltünk tőlük.

Emlékszem, a hosszú, vörös hajamat hajgumival fogtam össze, és felvettem a legjobb ruhát, amit csak találtam, hogy a lehető legszebb legyenek, ha majd találkozom velük.

Mert akkor még viszonylag fiatal voltam.

És nem tudtam, hogy táborról táborra járok majd, fogolyként, évtizedekig.

Tehát akkor leszek szabad, ha végiggondolom, hogyan is kerültem ide.

Erre a helyre.

Végig kell gondolnom mindent, a kezdetektől.

Emlékszem, a sivatag, ami a tábor körül volt, végtelennek tűnt. Akörül a tábor körül, ahova M.-ből vittek el a barbárok.

Olyan volt az a sivatag, mint a tenger, valamikor szerettem nézni a tenger hullámain, és hallgatni – amennyire tudtam – a tenger morajlását.

Még fiatal voltam. A hosszú, vörös hajam különlegessé tett.

Tulajdonképpen nem tudom pontosan, hogyan is kerültem oda, a sivatagba. Csak arra emlékszem, hogy M.-ből, vagyis a belvárosból a tengerpartra mentem vissza.

Így vártam a barbárokat.

Tudtam, hogy eljönnek, hamarosan.

Utoljára még nézni akartam a tengert, a hullámokat, ezért is mentem a tengerpartra.

Még volt valamennyi étel, nem sok. A tengerparton kagylót különben is mindig lehetett találni.

Abba az üdülőövezeti apartmanba mentem tehát vissza, amelyikben korábban is éltem.

Pont oda.

Akkorra már teljesen kihalt volt ott minden. Egyedül voltam, leszámítva régi ismerőseimet, az öregasszonyt meg az unokáját.

Akik ott éltek a parton.

Ők is változatlanul ugyanazt csinálták, mint addig. Kagylót és csigát kerestek, hogy tudjanak mit enni.

Én is ezt csináltam. A hosszú és vörös hajamat hajgumival fogtam össze, és mindig a lehető legcsinosabban öltözködtem.

De ezt már mondtam is.

Szóval, így vártam a barbárokat. De ezt is mondtam már. Akik elfoglalták a várost.

Hogy aztán mi is történt, nem emlékszem. Nem tudom felidézni.

Vagy emlékszem rá, csak *nem akarom* felidézni.

Arra pontosan emlékszem, hogy egy katonai teherautó és egy harckocsi jött oda hozzánk a tengerpartra.

Láttam, ahogy az öregasszonyt és az unokáját felrakják a teherautóra.

Aztán azt is láttam, hogy civil ruhába öltözött, álarcos vagy kendővel letakart arcú fegyveresek járják végig az üdülőövezet épületeit. És láttam, az ablakból néztem, ahogy abba a házba is bejönnek, ahol én laktam akkoriban.

Erre emlékszem.

Meg arra, ahogy dörömbölnek az ajtón.

Ez a dörömbölés arra emlékeztetett, ahogy korábban, még kislánykoromban Mr. Hunchet dörömbölt annak a lakásnak az ajtaján, ahol Sophie-val laktam.

Emlékszem, akkor is nagyon féltem.

De az a félelem más volt, mint ez a mostani.

Álmodom. Valahogy minden újra olyan, mint akkor. Mint amikor Sophie lakásában voltam, és Mr. Hunchet dörömbölt az ajtómon.

Álmomban Sophie lakásában vagyok. Gyerekként. Ma nem mentem iskolába. Éppen szünet van, ezért nincsen iskola. Sophie dolgozni ment, én meg nézem a tévében a háborút.

Mert a tévében mindig vetítenek háborút.

És ha nem vagyok iskolában, ha nincs tanítás, akkor szeretem nézni a háborút. Gyerekként.

Olyankor félek. Azt mondom magamban, gyerek vagyok, ezért természetes, hogy félek.

Mégis érdekel a háború, annak ellenére, hogy félek.

Szóval, nézem a háborút, ahogy szoktam.

Hirtelen csengetnek az ajtón.

Sophie azt mondta, senkinek ne nyissak ajtót. Azt mondja, hogy itt nincs mitől félni, de mégis. *Jobb óvatosnak lenni.*

Így mondja.

Odamegyek az ajtóhoz, kinézek a kémlelőablakon.

Van az ajtón egy kémlelőablak. Egy kör alakú nyílás, amiben üveg van, és ez az üveg nagyít. Az egész akkora, mint a legkisebb pénzérme. Vagy még annál is kisebb.

Kinézek ezen a kémlelőablakon, és látom, hogy ki van az ajtó előtt.

Mr. Hunchet az.

Megint csenget.

Nem tudom, mit csináljak. Állok az ajtó mögött, és arra gondolok, amit Sophie mondott. Hogy ne nyissak senkinek ajtót.

Meg aztán az is eszembe jut, hogy Mr. Hunchet meglátogatott az iskolában. Az igazgatói irodában ült, beszélt, és közben megfogta a combom.

És arra is gondolok, ahogy odafordult hozzám. És éreztem a bűdös leheletét.

A katonának, akinek az ölében kellett ülnöm, amikor elmentem anyámmal a laktanyába, ott, abban az országban, ahonnan el kellett jönnöm, szóval, neki is pont ilyen bűdös és meleg lehelete volt.

És ő is megfogta a combom.

És aztán minden rossz volt. És aztán háború lett.

Állok az ajtó mögött, figyelem, mit csinál Mr. Hunchet.

Megint csenget.

Aztán felír valamit egy papírra.

Azt még el kell mondanom, hogy Sophie lakásának az ajtaján, a bejárati ajtón van egy kis nyílás. Egy levélpostai nyílás.

Ott állok a bejárati ajtó mögött. Erősen dobog a szívem.

Félek, hogy be akar valamit dobni a levélpostai nyíláson Mr. Hunchet. Ha felemeli a nyílás fedőlapját, akkor észreveheti, hogy ott állok az ajtó mögött én is.

Megláthatja a lábamat.

Miközben mindez átvillan az agyamon, látom, hogy Mr. Hunchet felemeli a levélpostai nyílás fedőlapját, és egy összehajtogatott papírlapot csúsztat be rajta.

Aztán csend.

Még sokáig állok ott, változatlanul nagyon erősen dobog a szívem, levegőt is alig kapok.

Nem tudom, hogy miért félek Mr. Hunchettől, de félek.

Talán nem kellett volna akkor félnem. Sophie mondta is, hogy semmi okom a félelemre. Mr. Hunchet nem bánt...

Mennyire más volt minden.

Még gyerek voltam, olyan, aki sok mindenen keresztülment, aki már mindenféle szenvedést megtapasztalt, akinek az anyját megölték, aki egy új világba került, a „békés és gazdag” *nyugati* világba, aki már megtapasztalta az erőszakot, de aki mégis gyerek.

Ma már minden másképpen van.

Hogy tudtam akkoriban félni! Mindentől. A sötétségtől, attól, hogy nem csinállok meg valamit jól, hogy rám szólnak, hogy Sophie megharagszik, hogy nem jó jegyet kapok az iskolában...

Mindentől.

És mennyire tudtam félni alvás közben. Különös rémálmaim voltak.

Gyűlöltem még elaludni is.

Mr. Hunchet is csak egy rémálom volt.

Nem több.

Tulajdonképpen ebben a rettegésben éltem le az egész gyerekkoromat. Utólag visszatekintve nem is értem.

Hogy mitől is félttem annyira.

Hiszen Sophie-nál még tényleg jó dolgom volt.

Éjjel megint álmodom. Azt álmodom, *hogy alszom*, és arra ébredek, hogy kopogtatnak az ajtón.

Álmomban fekszem az ágyamban, hiszen aludni szeretnék. De egyre erősebben zörgetnek az ajtón.

Nem merek felkelni az ágyból.

Aztán mégis felkelek, és lassan, nagyon lassan, és nagyon halkán odamegyek az ajtóhoz.

Ott az ajtón a kis kémlelőablakocska. Félrehúzó a kémlelőablak fedelét.

Kinézek. Látom, hogy Mr. Hunchet az.

És valahogy mégsem teljesen ő az.

Vagyis ő az, de fekete ruhában van, ahogy a barbárok szoktak öltözködni.

Aztán egy pillanatra úgy látom, nem is Mr. Hunchet az, sokkal inkább Yurij, a kopasz katona, akitől annyira félttem még ott, abban a másik országban, ahonnan elmenekültem.

És aki bántott, amikor gyerek voltam.

Persze, most is gyerek vagyok még. Álmodom, és gyerek vagyok.

Álmomban behunyom a szemem, aztán megint kinyitom. Most világosan látom, hogy tényleg Yurij áll az ajtó előtt.

Aki gyerekkoromban bántott.

Annyira, hogy aztán össze kellett varrni a fenekemet.

Vagyis...

Mіндеgy.

Szóval Yurij arcát látom először. Aztán megint Mr. Hunchet arca tűnik fel. Néz vissza rám a kémlelőablak picis kis üvegén át.

Egészen odaszorítja az egyik szemét a kémlelőablakocska másik feléhez. Ha belenézek a kis kerek ablakba, csak egy hatalmasra nőtt szemgolyót látok. Mr. Hunchet szemgolyóját.

Becsukom a szemem. Nem merek a kémlelőablakba belenézni.

Aztán megint kinyitom a szemem, és mégis belenézek a kis ablakocskába.

Már nem a szemgolyót látom.

Hanem megint azt az idegent, aki zörög, kopogtat a bejárati ajtón.

Az ajtó előtt álló idegen arca folyamatosan változik. Egyik pillanatban Yurij az, aztán meg Mr. Hunchet.

Most egy papírlapot vesz elő az az ember, aki az ajtó előtt áll. Valamit ír a papírlapra.

Aztán azt látom, hogy a papírlapot az ajtón levő nyílásba csúsztatja.
Önkéntelenül is hátrébb lépek.

Az idegen, vagyis Mr. Hunchet vagyis Jurij benyúl a levélpostai nyílásba.
Először csak az ujjait dugja bele, aztán már az egész keze benne van.

Látom, hogy a keze lassan megfordul a nyílásban, először a szőrös kézfejét látom, aztán a nagyméretű lapáttenyerét.

Aztán azt látom, hogy a tenyere egyre nagyobb. *Megnyúlik* a tenyere. *Nyúlik* a tenyere, és az ujjai is nyúlnak, felfelé!

Igen. Az ujjai a kilincs felé kaparásznak.

Nyilvánvalóan el akarja érni a kilincset az a valaki! Az az idegen, aki talán Mr. Hunchet, vagy talán Jurij, szóval az, aki ott áll az ajtó túloldalán!

Még szerencse, hogy van nálam egy bárd.

Nem tudom, hogyan került a kezembe a bárd, de itt van.

Megismerem.

Az anyám húsvágó bárdja az.

Anyám szerette ezt a bárdot. Azt mondogatta mindig, hogy fegyvernek is jó.

Talán nyolc éves lehettem, amikor ezt mondta az anyám:

– Meglátod, Anna, egyszer majd fegyverként használjuk ezt a bárdot. Olyan éle van, hogy bármit el lehet vele kaszabolni.

Nehéz a húsvágó bárd, két kézzel próbálom emelni. Alig bírom. Vigyázni kell vele, éles.

Annak a valakinek, aki ott van az ajtó túloldalán, már egyre hosszabban nyúlik be a keze a levélpostai nyíláson. És az ujjai! Ha elérik a kilincset, akkor be tud jönni az a valaki! Az ajtó nincs kulcsra zárva! Bejön, és itt talál engem teljesen egyedül!

Igen. Az ismeretlen férfi mutatóujja már a kilincsnél van. Már majdnem eléri a kilincset.

És ekkor felemelem a bárdot. Két kézzel emelem, úgy csapok le vele.

Egyszerre három ujjat sikerül levágnom. Egy-egy ujj legalább negyven centi.

Az idegen kezéből ömlik a vér. Minden véres körülöttem. Véres az ajtó belül-ről, véres a padló, és a ruhám is.

Minden csupa-csupa vér.

És az ismeretlen kézfeje még mindig benne van a levélpostai nyílásban. És látom, hogy a kézfejéből újabb ujjak nőnek ki. Újabb és újabb ujjak születnek a levágottak helyébe.

Minden levágott ujj helyett három nő ki!

És akkor újból lecsapok a bárddal.

Éppen csuklóban metszem el a kézfejét. A hirtelen kispriccelő vér az arcomba, a testemre lövell.

Az idegen, ott, az ajtó előtt, üvölt a fájdalomtól.

Kinézek a kémlelőablakon. Látom, ahogy őrjöng az idegen. Tépi a haját a másik, épen maradt kezével.

Aztán valahonnan ő is felragad egy bárdot. Őrjöngve csapja bele a bejárati ajtóba.

Aztán kirántja, és újból belecsapja.

Aztán ismét.

És ismét és ismét.

Az ajtón hosszú hasadékok keletkeznek. Hátrálok az ajtó mögül, közben sírok és kiabálok.

Az anyámat hívom.

Hiába.

Hiába hívom az anyámat, tudom, hogy halott. Évek óta halott. Meghalt a művelődési ház elleni merényletben. Abban a városban, ahol akkoriban éltünk. Akkor, amikor megsüketültem az egyik fülemre.

A bejárati ajtó hirtelen szakad be. Változatlanul kétségbeesetten hívom az anyámat.

Üvöltök a félelemtől.